

Z. K. H. PRINS HENDRIK TE GOES.

In 't begin der vorige week bracht Z. K. H. Prins Hendrik een bezoek aan Goes. Maandagavond presideerde de Prins in de Groote Sociëteit aldaar een vergadering, waarin, in verband met de oprichting van een afdeeling van het Roode Kruis, een tweetal redevoeringen werden gehouden om het groote nut van het Roode-Kruiswerk uiteen te zetten en voor de jonge afdeeling propaganda te maken. Links: Aankomst van Z. K. H. de Prins te Goes. Rechts: Z. K. H. bezichtigt eenige exemplaren van het prachtig Zeeuwsche paardenras.

PICCOLO*)

DOOR J. T. VAN LEIDEN

Elken Zaterdagavond kwamen we in de sociëteit bijeen, de notaris, de kantonrechter, de ontvanger en ik, en wanneer de dokter kans zag kwam hij ook. Dat gebeurde niet dikwijls, want hij had 'n zeer drukke practijk en het lukte hem maar zelden er een uurtje uit te breken. Ook dan stond hij een groot deel van den avond aan de telefoon, en maar al te vaak werd hij te midden van een gesprek weggehaald.

Ons clubje werd „de Praters" genoemd, omdat we niet omberden, niet domino'den, niet lazen, ook niet overmatig dronken, maar louter en alleen bijeenkwamen om te praten.

En dat ging niet over koetjes en kalfjes, niet over de schandaaltjes van den dag en evenmin over effecten, politiek of vrouwen; neen, ik herinner me niet ooit leerzamer sociëteitsuurtjes gekend te hebben dan die Zaterdagavonden, waarvan ik altijd 'n gedachte rijker naar huis ging.

De notaris vertelde van erfenis-intriges die hij meegemaakt had en die ons de merkwaardigste kijkjes gaven op den omlaaghalenden invloed van het geld op overigens brave menschen; ook had hij 'n groote verzameling boeren-slimmigheden op zijn repertoire, die heel vermakelijk waren.

De rechter raakte niet uitgepraat over de behendigheid waarmee beroepsmisdadigers zich wisten te verdedigen, de veelsoortige trucs van hun vak en de moeilijkheden die er aan verbonden waren om van hun schuld niet alleen wettelijk maar ook moreel overtuigd te zijn; hij maakte de ingewikkeldste gevallen mee, wist van veel humoristisch', maar ook van veel ellendigs te vertellen.

De ontvanger was de vertrouwde van weduwen en gepensionneerden, en had van heel wat fatsoenlijke armoe gehoord, die ons dikwijls stil maakte van medelijden.

Wat mijzelf betreft, ik had een uitgebreide verzameling van avonturen en anecdoten uit mijn Indische officiersjaren, waarvan de dokter, zooals hij plagend zei, maar de helft geloofde omdat het alles zoo ver weg en zoolang geleden gebeurd was.

Ja, de dokter! Als die vertellen ging, hielden we allemaal graag onzen mond, want niet alleen bracht hij ons telkens weer in verbazing en bewondering over de nieuwe wonderen van de chirurgie, maar vooral boeiden ons zijn echt menschelijke verhalen over het verschrikkelijke lijden, over den wanhopigen strijd met den dood, over het verdriet en de pijn en het moedig gedragen leed dat hij dag in dag uit bijwoonde.

Hij was uiterlijk een ruwe man, en hij verontschuldigde dit door te zeggen dat je bij dat eeuwige snijden en zagen wel onverschillig moest blijven, wilde je het volhouden. „Verbeeld je dat ik huilen moest bij elk been dat ik afzet!" placht hij te zeggen. Ik weet dat hij een hart van goud had, maar als je hem voor de eerste maal bijwoonde, en zijn kort-affe manier van spreken hoorde, zou je dat zoo dadelijk niet denken.

Wanneer hij op de soos kwam, was het eerste wat hij deed het avondblad inzien. „Ik lees maar eenmaal in de week de krant," zei hij. Zoodra hij binnenkwam, snelde de piccolo met de versche Rotterdammer op hem toe, wel wetend dat hij bij den dokter geen seconde te laat moest komen. En zoodra de krant was doorgezien — dat duurde geen kwartier — moest er thee voor hem klaar staan, niet te sterk, niet te slap; en wee, zoo daaraan iets mankeerde. Maar als hij zijn kopje, met een onderzoekend gezicht en gefronste wenkbrauwen, leeggedronken had, dan begon hij te vertellen.

Van iemand die sublimaat had genomen, en blij was dat hij stierf; van een patiënt die tegen alle regelen der wetenschap in met een poover restje nieren jaren lang in leven bleef; van een vrouw die haar vijf kinderen in een badkuip verdronken had om ze voor ellende te bewaren.

Maar den avond waarvan ik u verhalen wil was hij anders dan gewoonlijk. Hij zag den piccolo, die hem de krant te laat bracht en op zijn kleine beenen te beven stond, opmerkzaam aan en zei: „je ziet er moe uit, jongen — krijg je wel te eten? Slaap je wel lang genoeg?" En toen ging hij met den buffetchef staan praten en wees herhaaldelijk naar den piccolo.

„Wel, dokter," vroeg ik, „scheelt er wat aan van avond? last van sentimentaliteit?" Hij zuchtte. „Zoo iets," zei hij kort.

DE TAKS VAN DEN PRINS POSEERT!

De overal bekende Taks van den Prins vergezelde Z. K. H. ook op zijn tocht naar Goes. Ofschoon hij zich op zijn vele reizen in den regel nogal op zijn gemak gevoelt, gaf hij dezen keer duidelijke teekenen van onrust en ondernam hij een wandeling door het belangstellend publiek. Een Goesche schoone ving den zwerveling op, bracht hem tot kalmte en poseerde even met hem voor onzen fotograaf. Daarna werd Taks in den Prinselijken auto gezet en vermaand om rustig te wachten op zijn meester, wat hij toen ook deed.

„En hoe komt dat?"

We trachtten hem aan 't praten te krijgen, en toen zijn thee op was en hij den piccolo vriendelijk had toegeknikt omdat het zoo'n bizonder lekker kopje was geweest, gelukte dat ook.

„Verbeeld je wat me vandaag gebeurd is: wordt me daar dat kleine duvelstoejagertje van 't hotel De Kroon binnengebracht — twee ribben en 'n pols gebroken."

„Dat jongetje met al die koperen knoopen?" vroeg de notaris.

„Ja," knikte de dokter.

We kenden hem allemaal, 't chasseurtje, want we aten nog al eens in De Kroon, maar wat hadden we overigens ooit notitie van hem genomen? Nu hem een ongeluk overkomen was, herinnerden we ons hem opeens allemaal.

„Van de trappen gevallen?" informeerde de ontvanger.

„Ik zal 't je vertellen," ging de dokter voort. „Dat kind met z'n bleeke gezicht is dertien jaar. Juist zoo oud als jouw oudste jongen" — hij wees naar den kantonrechter — „voor wien je onlangs zoo doodsbenauwd was toen hij wat hoestte, en 'n jaar ouder dan mijn Willem, dien ik wel onder 'n glazen stolp zou willen zetten om hem voor zorg en verdriet en ziekte te behoeden. Van 's morgens zes uur — zijn jullie een van allen ooit om zes uur op? — tot 's avonds twaalf is dat schaap in dienst. Jij gooit hem je jas toe, en jij je hoed, en ik m'n stok, en 'n ander stuurt hem om 'n boodschap of om 'n auto; de ober jaagt hem de trap op naar kamer zooveel, en de portier snauwt hem af omdat ie zoo lang wegblijft en de directeur geeft hem 'n oorveeg als hij met z' moeien rug tegen den muur leunt. Uren lang draait hij de vleugeldeuren rond om menschen in en uit te laten en daarbij neemt hij duizendmaal z'n pet af. Hij mag zien hoe rijke, lustige menschen, in avondtoilet, pratend en lachend in- en uitloopen, hoe ze af-en aansnellen in rijtuigen en automobielen, en de kostelijkste maaltijden verschalken waarvan hij de onooglijke, dooreengehutselde resten krijgt.

„Stel je eens voor, heeren: dat ventje is daar achttien uren bijna zonder rusten aan 't werk, op een leeftijd die zorg en toezicht, frissche lucht, goede verpleging en gezond voedsel vereischt. Hij is de voetveeg van iedereen, moet van den morgen tot den avond voor iedereen klaar staan. Krijgt hij 'n enkelen keer een fooi, dan grist de portier hem die uit de hand — wat denk je wel, lummel! die was natuurlijk voor mij bestemd! Als hij naar beneden gaat om te eten — een half uur mag hij daaraan besteden — vindt hij koude, onsmakelijke overblijfselen, die de koksjongens niet meer lustten, en als hij aanmerking maakt slaat de kok hem om de ooren.

Dikwijls ook heeft hij geen tijd om te eten, want bezig is hij den heelen dag: al het werk waar een ander geen zin in heeft, wordt hèm opgedragen. Als het voorjaar is, en andere kinderen in de wei spelen, leegt hij de aschbakjes in de hall; als het een heldere vriesdag is en de jongens buiten sneeuwballen gooien, helpt hij de bezoekers in hun overschoenen. De buitenlucht geniet hij alleen op weg naar huis, 's nachts om twaalf, en op weg naar 't hotel, 's morgens om zes. In den tijd daartusschen slaapt hij, de enkele uren waarmee menig sterk, volwassen mensch 't op den duur niet zou uithouden. Als wij onze kinderen naar bed hebben gebracht, en ze ingestopt en goedennacht gezoend, en bezorgd gezegd dat 't alweer halfnegen is, en dat ze maar lekker moeten slapen — dan neemt hij natte paraplu's aan, en toetert om 'n auto, en draait de deur om en om, en rent trappen op en af.

„Als hij nu nog maar eens 'n vriendelijk woord hoorde! Hij herinnert zich niet dat iemand ooit lief voor hem is geweest. Gebeurt het jullie wel, dat je er zoo razend spijt van hadt een ruw woord tegen een van je kinderen gezegd te hebben — ofschoon het verdiend was? Tegen dien jongen is niemand ooit anders dan ruw geweest."

De dokter zweeg even, en weer ging z'n blik naar den piccolo, die bij 't biljart de punten stond aan te teekenen; waarom lag dat kind nog niet in bed? vroeg ik me af.

De notaris schudde meewarig 't hoofd. „Maar wat voor ouders zijn dat dan die zoo iets toelaten!" zei hij verontwaardigd.

„Ouders? Z'n vader heeft ie nooit gekend; z'n moeder schijnt ergens in Brussel rond te loopen. Slapen doet hij op 'n zolder tusschen andere wrakke en mislukte zwervers, in de een of andere achterbuurt; dat kost hem vijftien cent per nacht, en daarmee is juist z'n weekloon gemoeid. Kleeren en eten heeft hij vrij .... O ja, ze behandelen hem royaal, daar in De Kroon! Kunnen jullie 't begrijpen dat hij nu en dan, als 't toezicht even verslapte, wegsloop naar 'n plaats waar men zelfs hem wel even met rust liet, en dat hij daar ging zitten snikken van machteloos verdriet? Dat waren nog z'n gelukkigste oogenblikken, zei de arme drommel."

*) Deze schets berust op een ware gebeurtenis.